

OPINIONS

Nº 131 - any 2021

Motius que poden fer que la vida sigui interessant

Per gaudir d'una bona salut mental i física que poden fer la vida interessant, és necessari tenir objectius, il·lusions, nous reptes, projectes, dur a terme la nostra creativitat i poder realitzar els nostres somnis més profunds lluitant per aconseguir-los, sense perdre els principis ètics personals i els que requereix la societat.

A continuació descripció de manera resumida, altres motius que també han fet o poden fer la vida interessant i deixo de banda aprofundir-los per unes altres Opinions.

Els encerts i els errors: En el decurs de la vida hem hagut de lliurar petites o grans batalles. Si les hem guanyat; pot haver estat degut a l'esforç que hi hem posat, a la sort que ens ha acompanyat o ambdues coses alhora, i, si les hem perdut, potser ha estat per falta d'experiència, per no haver-nos adonat que l'objectiu no era al nostre abast o perquè hem actuat de manera no adient a les circumstàncies.

Defalliments i remuntades anímiques: els fracassos o esdeveniments negatius de salut, econòmics, emocionals o de l'esperit, poden ocasionar defalliment anímic; però, no s'hauria d'oblidar que "després d'una tempesta sempre acaba sortint el sol", i, malgrat que la remuntada se'ns faci costa amunt, procurar amb coratge i esperança cercar un objectiu o un motiu que ens pugui il·lusionar.

Cal destacar, que pot haver-hi persones amb objectius basats només en revenges, rancúnies, gelosies, despit o altres sentiments que els inciten a fer mal als altres, i, potser sí, que aquests sentiments els fan la vida interessant, però el més probable és que visquin plenes d'amargor i d'infelicitat.

Llum i foscors anímiques: Necessitem la llum perquè il·lumini carrers, places i l'interior de les nostres cases, però (metafòricament), també necessitem llum en moments de foscor anímica. Foscors que tapen el "fanal" que tots portem dins, en espera de ser encès per mostrar-nos un nou camí i seguir-lo amb valentia i determinació, deixant enrere dubtes, defalliment, llàgrimes i solitud que fan perdre interès per la vida.

"Sentir solitud" o "estar sol". No s'ha de confondre l'una amb l'altra. Hi ha qui prefereix "estar sol" i aïllar-se voluntàriament una etapa de la seva vida més o menys llarga i, d'altres, que només ho necessiten en moments puntuals per descansar de l'estrès diari. Una actitud que no té res a veure amb "sentir solitud".

Sentir solitud és un sentiment que inclús es pot experimentar voltat de persones, però quasi sempre, és el resultat d'absències afectives de familiars, conjugals o socials que es poden presentar en qualsevol etapa de la vida.

El silenci. ¡Com n'és de necessària una estona de silenci per allunyar-nos del brogit diari sense que ningú ens destorbi! Necessitem estones íntimes de silenci, per a fer una introspecció personal o per a vessar llàgrimes que a vegades són d'alegria recordant moments entranyables i, d'altres, carregades d'amargor, d'enyorança, d'impotència, o per un remordiment causat per paraules o fets que, conscientment, han fet mal a altres persones.

L'afecte. (No confondre'l amb l'amor). És un sentiment que va apareixent al llarg de la vida cap a persones, animals, vegetals, objectes o llocs; però que, quan el motiva una persona ocasionant benestar tant en moments d'esbarjo com a resultes de confidències ocasionades per neguits personals, és com posseir un tresor d'una gran vàlua i un dels motius que fa que la vida sigui interessant.

L'amor. En qualsevol dels seus vessants, pot produir entusiasme i benestar, però l'amor que fa bategar el cor amb tanta força que sembla que el seu batec es pot sentir a distància, el que fa que s'estigui disposat a deixar-ho tot i seguir a la persona estimada, el que fa sentir inspiració per a resoldre qualsevol problema, el que fa no es tingui vergonya ni recança en manifestar-lo... aquest amor, omple tant i fa la vida tan interessant, que no es pot descriure amb paraules, s'ha d'experimentar.

L'atracció i el sexe. ¿Qui al llarg de la seva vida no ha sentit atracció cap a una altra persona? Una atracció que a vegades pot derivar cap a un romanticisme i acabar en amor en el qual no sempre hi ha sexe i, d'altres, que només és un desig eròtic que incita a practicar sexe en companyia o en soledat com una necessitat orgànica o per obtenir el plaer que donen la vista, l'oïda, l'olfacte, el gust i sobre tot el tacte.

La fe. Generalment se'n diu fe a la creença en un o diversos éssers superiors, als qui es venera com a símbol de la religió que es practica. Aquest tipus de fe abasta un conjunt de principis religiosos, de normes i de comportaments que donen emocions i experiències que actuen de contrapès a la racionalitat existent. Qui la posseeix, la troba tan interessant per desenvolupar la seva vida, que no té necessitat ni curiositat per esbrinar i conèixer evidències que puguin demostrar el contrari del que creu.

A banda de la fe religiosa, no puc deixar de fer palès “**la bona i la mala fe**”.

“La bona fe” és un valor positiu, que implica creure en un mateix, en una cosa, entitat o persones, que destaquen pel seu talent o pel seu comportament religiós, professional, mèdic o empresarial. Per contra, hi ha “la mala fe”. Una actitud de malícia, deshonestat i falta de respecte, que s'utilitza de manera il·lícita i fraudulenta, cap a persones que, a causa de la seva ingenuïtat i bona fe, no sospiten que estan sent enganyades, que són motiu d'escarni, o d'una llengua que per despit, gelosia o enveja, només desitja fer mal.

Cloenda

La vida canvia constantment i el que avui ens pot semblar interessant demà pot deixar de ser-ho, per tant, val la pena que després d'una reflexió, ens comportem de la manera que creiem oportú amb seny, prudència, escoltant i deixant parlar als altres sempre amb interès i amb un somriure, perquè a vegades les experiències dels altres ens poden ser molt valuoses per resoldre algun problema, per assolir qualsevol objectiu amb saviesa i fer que el camí per arribar-hi es desenvolupi de manera interessant.

Maria Mercè Usón